உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 3. | பிங்கள௵ கார்த்திகைமீ 1917௵ நவம்பர்மீ | இதழ் 11

கோயிற்புராணம்.

தன்னேங்கு மலரடியுந் தளிரோங்கு சாகைகளு
மின்னேங்கு முகக்கொம்பும் விரவியகண் மலர்களுமாய்
மண்ணேங்க நடமாடு மன்றேங்கு மதிற்குடபாற்
பொன்னேங்கன் முன்னேங்கும் பொற்பமர்கற் பகம்போற்றி.

சிவஞானபோதம்.

மூன்றுஞ் சூத்திரம்—ஆறும் அதிகரணம்.

உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா வுளது.

(இ-ள்.) அறிவிக்க அறிதலால் (மறந்து மறந்து அறிதலின்றி அறிந்தவாறே அறிந்து நிற்கும் பிரமத்திற்கு வேறாக) ஆன்மா உளது. (எ-று.)

இதில் க-வது—தன்றுற் கூறப்படும் பொருள்— பிரமத்திற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

2-வது—ஐயப்பாடு— ஆன்மா பிரமப் பொருளேயோ, அதனின் வேறோ?

3-வது—பிறர் கூறும் பக்கம்—பிரமப்பொருள் மேலே கூறிய சடப்பொருள்கள் போலன்றிச் சித்துப்பொருளாகையால் அதுவே உயிராம். (இவ்வாறு கூறுவோர் விஞ்ஞானன்மவாதிகள் எனப் படும் மாயாவாதிகள்.)

4-வது—மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு.

தொழிற்படுங் கருவிகள் ஒன்றுமின்றிக் கேவலமாய் அதீதாவத்தையி லிருக்கும்போது அறியமாட்டாமல், பின்னே கலைமுதலிய கருவிகளால் அறிவிக்க அறிவதனால், எக்காலத்தும் மாறுபாடின்றி அறிந்த வண்ணமே அறிந்து நிற்குஞ் சித்தாகிய பிரமத்திற்கு வேறாய் உணர்த்த உணர்வதாகிய ஆன்மா உண்டு.

5-வது—இயைபு—உதாரண வெண்பா.

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—யறிந்த
தெதுவறிவு மன்றாகு மெய்கண்டா னொன்றி
னதுவதுதா னென்னு மகம்.

(இ-ள்.) அறிந்தும் அறிவது ஆயும் அறியாது=(கருவிகளெல்லாவற்றோடுங் கூடிச் சாக்கிரத்தானத்தி னின்று விடயங்களை யறியுமிடத்தும் ஒருங்கே யறியமாட்டாது) ஒன்றினையே யறிந்தும், ஒன்றினையறியப் புகுவதாயும், முன் அறிந்த தொன்றினை அறியாதொழிந்தும்— அறிந்ததையும் விட்டு அங்கு அடங்கி=இவ்வாறு ஒவ்வொன்றாக அறிந்த விஷயத்தையும் விடாதறியமாட்டாது விட்டுவிட்டு ஐந்தவத்தைப்பட்டு அடங்கி— அறிந்தது எது=(மீள அறிந்து வருதல் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுதலான் அவ்வாறு) அறிந்துவந்த பொருள் யாது. (அது சடமன்று என்பது முன்னமே காட்டப்பட்டது)—அறிவும் அன்று=இயல்பாக உணரும் பேரறிவுமன்று. மெய்கண்டான் ஒன்றின் = இனி மெய்யாகிய சித்தாந்த நெறியினை யுணர்ந்தோன் பின் யாதென்று மனமொருங்கி யாராயின்— அது அது தான் என்னும் அகம் ஆகும்=(காட்டும் ஒளிக்கு வேறாகிய கண்ணொளிபோல அவ்வறிவிற்கு வேறாய்) அது வதுவே தானெனச் (சார்ந்த வண்ணமாய் நின்று அறியும் இயல்பையுடைய) உயிராம். (எ-று.)

அறிந்தும் அறிவதேயாயும் என்னும் உம்மைகள் எண்ணும்மைகள். அறியாது என்பதில் எண்ணும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் மதம்.

இப்பத்திரிகையின் இரண்டாமலர் பதினொராவது இதழில் "சைவநூல்களும் ஏகான்மவாதிகளும்" என்னும் மகுடத்தின் கீழ் யாம் வெளியிட்டுள்ள வியாசத்தில், தாயுமானசுவாமிகள் பாடலை ஏகான்மவாதிகள் தங்கள் சமயநூலெனக் கொண்டாடுகிறார்கள் என்று கூறினோம். அவர்கள் அவ்வாறு கொண்டாடுவது அறியாமையின் பாலதாம் என்பதையும், அந்நூல் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவ நூலாம் என்பதையும் இப்போது விளக்கத் தொடங்கினோம்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடலை ஏகான்மவாதிகள் தங்கள் சமய நூலெனக் கருதுவது மாத்திரமன்றி, வைணவர் முதலாயினோருள்ளும் பலர் அதை எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் பொதுவாகிய சமரச சன்மார்க்கநூல் என்று கருதி யோதுகிறார்கள். சைவப்பிள்ளைகளும் வைணவப்பிள்ளைகளுங் கலந்து வாசிக்கும் பாடசாலைகளில், தேவாரத்திருமுறைகளைச் சைவர்களுக்கே யுரிய நூல்களெனவும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தை வைணவர்களுக்கே யுரிய நூலெனவும், அவைகளை யோதுவிக்காதவர்களும் தாயுமானசுவாமிகள் பாடலைக் கற்பிக்கிறார்கள். சைவசமயிகளுள்ளும் பலர் வேதாந்தத்தெளிவே சைவசித்தாந்தம் என்பதனை உணராமல் "அது வேதாந்த நூல்; சைவநூல் அன்று" என்று குளறுகிறார்கள்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல் சமரச சன்மார்க்கநூல் என்பது உண்மையே. சமரச சன்மார்க்கம் என்பது சித்தாந்த சைவத்தின் பரியாய நாமமாம். இது மற்றோரிடத்தில் தனியாயெடுத்து விளக்கப்படும். இதனை யுணராமல் அந்நூலில் ஆரம்பத்தில் ஏனைய சைவ நூல்களிற் காணப்படுவதுபோல், விநாயக காப்பு, பார்வதி வணக்கம், ஸ்கந்தர் வணக்கம், சைவசமய குரவர் வணக்கம் முதலிய வணக்கங்கள் காணப்படாமையாலும், அந்நூலில் "வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலைபெற்ற வித்தகச் சித்தர்கணமே" யென்று சித்தர்களைத் தோத்திரஞ்செய்திருத்தலாலும், சிவபெருமானுடைய தடத்த நிலையை யுணர்த்தும் திருநாமங்கள் அதிகமாய்க் காணப்படாமல், சொரூப நிலையை யுணர்த்துவனவாகிய பரிபூரணானந்தம், எங்கு நிறைகின்றபொருள், சிற்சுகோதயவிலாசம், தேசோமயானந்தம், என்பன வாதியாய திருநாமங்களே அதிகமாய்ச் செய்யுட்களின்

சுற்றில் காணப்படுதலாலும், முதற்செய்யுளில் "சமயகோடிகளெ லாந் தந்தெய்வமெந்தெய்வமென் றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக் கிடவு நின்றதெது" என்று கூறியிருத்தலானும், அந்நூலை யிவர்க ளியாவரும் எல்லாச்சமயங்கட்கும் பொதுவானதொரு சமய நூல் என்று கருதுகிறார்கள். இவ்வாறு சைவநூலொன்றைப் பிறசமயிக ளும் தங்கள் சமயநூலெனக் கொண்டாடுவது சைவசமயத்தின் ஏற்றத்தையும், சைவசமயமே சமரச சன்மார்க்கம் என்பதையும் அறிவுறுத்தி, அந்நூல் செய்தவருடைய பெருமையைபுலப்படுத்தும். இவ்வுண்மைகளை விளக்கவேண்டியே தாயுமானசுவாமிகள் அந் நூலை அவ்வாறியற்றினார் எனினும் பொருந்தும். பற்பல சனங்க ளின் பற்பல அபிப்பிராய பேதங்களே பற்பல சமயங்களாய் விரிந் திருத்தலால் எல்லாச்சமயங்கட்கும் பொதுவானதொரு சமயமும் சமயநூலும் இருக்குமெனக் கோடல் அறியாமையின்பாலதாம். இதனை இரண்டாவது மலர் முதலாவதிதழில் "சமயம்" என்னும் வியாசத்தால் அறியலாம்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடலை நன்குணர்ந்த நுண்ணறிவாளர் க்கு அவர் சைவசந்தான குரவர் பரம்பரையில் அவதரித்த சைவ சித்தாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியர் என்பதும், பரமத திமிரபாநு என் பதும் தெள்ளிதின் விளங்கும். அவர்,

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை விதிப்படி புரந்தா னத்தைக்
காண்டக வழித்தான் முக்கட் கடவுளா னினைய வாற்று
லாண்டவ னெவனே வென்ன வறிகிலா தகில நீயே
யீண்டிய வல்லதீர வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய்.

கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே
கொண்டது பரமா னந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற்
பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன மாயையோடே
வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன்.

என்னும் இச்செய்யுட்களால் பிரம விட்டுணுக்கள் செய்யும் படைத்தற் றொழிலும் காத்தற் றொழிலும் மாயா காரியமாய் இந்திரசாலம்போல் அழிவெய்துவனவென்றும், சங்காரகர்த்தாவா கிய சிவபெருமான் ஒருவரே மாயாரகிதமாகிய பேரின்பமுத்தியைக் கொடுப்பவர் என்றும், அவரே பிரம விஷ்ணுக்களும் உய்யுமாறு வழிபடும் திரிமூர்த்தி பரன் என்றும், அதை எல்லா உயிர்களும் உணர்ந்து தம்மை வழிபட்டு உய்யவேண்டுமென்னும் பரம காரு

ணியத்தினால் அவர் பிரமனுடைய அகந்தை நீக்குமாறு கிள்ளிய அவன் சிரங்களில் ஒன்றைத் தமது திருக்கரத்திலும், திருமால் ஆழிவேண்டி யருச்சித்த கண்ணைத் தமது திருவடியிலும் தாங்கி வீற்றிருக்கின்றார் என்றுங் கூறி சிவபரத்வ நிரூபணஞ் செய்தருளினர்.

"பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவருமி யாங்களே கடவுளென் றிடும் பாதகத்தவரும்" என்னும் செய்யுளில் தங்களை வேதாந்திகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஏகான்மவாதிகள் பாதகத்தவர் என்றும், சிவம் வேறு ஆன்மாவேறு என்பது தோன்ற சிவபெருமான் கல்லாலினீழலில் தட்சிணாமூர்த்தியா யெழுந்தருளி ஒருதிருக்கரத்திலே சிவஞானபோதமும் இன்னொரு திருக்கரத்தில் சின்முத்திரையுந்தாங்கி, முப்பொருளுண்மையை விளக்கி யருளினார் என்றும் அருளிச்செய்தனர். இவ்வாறே "பூதலயமாகின்ற மாயை முதலென்பர் சிலர்" என்னும் முதலையுடைய செய்யுளிலும் பலசமயங்களை நிராகரித்தனர்.

நமது சுவாமிகள் நூலின் ஆரம்பத்திலே கணேசாதி மூர்த்தங்களைத் தோத்திரஞ்செய்யாவிட்டாலும், இடையிலே, தெய்வவணக்கம் என்னும் இயலில், ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானையும், சிவகாமியம்மையாரையும், விநாயகக்கடவுளையும், அறுமுகக்கடவுளையும், சண்டேசரையும் சைவசம்பிரதாய முறைப்படி தோத்திரஞ்செய்தனர்.

அவர் இவ்வாறு சிவாகமங்களிற் கூறியாங்கு சிவபரஞ்சுடராதிப் பஞ்சமூர்த்திகளை வழிபட்டனரேயன்றி பிறதேவர்களை எங்கும் வணங்கினாரல்லர். இதனை

> கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறோ
> ரிற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களு மின்ப வாழ்வுந்
> தற்பொறி யாக நல்குந் தலைவநின் னலதோர் தெய்வம்
> பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரணா னந்த வாழ்வே.

என்னுஞ் செய்யுளாலுணரலாகும்.

அவர் சைவாகம சம்பிரதாயங்களை யநுசரித்துச் சிவபெருமானாதிப் பஞ்சமூர்த்திகளைத் தோத்திரஞ்செய்த பின்னர், தமது குருமரபைத் தோத்திரஞ்செய்தனர். அதில் அவர் சங்கராசாரியார் முதலிய ஏகான்மவாதாசாரியர்களுள் எவரையும் தோத்திரம் செய்தாரல்லர். நமது திருக்கைலாய பரம்பரை யாசிரியர்களையே முறையாகத் தோத்திரஞ் செய்தனர். இத்தோத்திரங்களுள் மெய்கண்டநாதர் முதலிய சைவசந்தான குரவர் தோத்திரங்களாவன:—

மெய்கண்டதேவர்.

பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள்.

பாதிவிருத் தத்தாலிந்தப் பார்விருத்த மாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ.

மறைஞானசம்பந்த தேசிகசுவாமிகள்

சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராந் தில்லைநகர்க்
கொற்றங் குடிமுதலைக் கூறுநா ளெந்நாளோ.

உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள்.

குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிக
ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ.

இத்தோத்திரங்களில் ஒன்றில் நமது மெய்கண்டநாதரே புனிதமென்னும் அத்துவிதமெய்யை, அதாவது சுத்தாத்துவிதமென்னும் சைவசித்தாந்த மெய்யைக் கண்டவரென்றும், மற்றசமயிகளெல்லாம் "பொய்கண்டார்" என்றும் கூறியருளினர். மற்றொன்றில் நமது அருணந்திசிவாசாரியசுவாமிகள் தாம்திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிவஞானசித்தியாரின் எட்டாவது சூத்திரத்து, முப்பதாவது செய்யுளின் முதல் இரண்டடியிலே இவ்வுலகம் அப்பிரயோசனமென உணருமாறு சுத்தாத்துவித உண்மையைச் சாதித்தருளினர் என்றனர்.

இவர் மௌனகுரு வணக்கத்தில்

எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு ளியநந்தி மரபு வாழ்க
என்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்துணி பிரண்டில்லை யொன்றென்னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி மௌனோப தேசக் குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன் மரபில்வரு மௌன குருவே.

என்றதனாலும் இவர் சைவ குருபரம்பரையினர் என்பதும், இவர் ஆசிரியராகிய மௌனகுரு அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராகிய திருமூலநாயனார் பரம்பரையினரென்பதும் விளங்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

முப்பொருளுண்மை.

இக்காலத்தில் ஏகான்மவாதிகளிற் சிலர் பிரமப்பொருள் ஒன்றேயன்றி பிரமமும், உயிரும், பாசமும் என மூன்று பொருள்கள் கொள்ளுதல் வழுவாமென்று வாதிக்கின்றார்கள். அன்றியும் அவ்வாறு கொள்வாரையும் அவமதித்துப் பேசுகின்றார்கள். இவை எள்ளளவும் யோசனையின்றிக் கூறும் வெறும் வார்த்தைகளாம். சைவசமயமரபிற் பிறந்த சிலர் அவர் வாய்மொழிகளை மெய்யென நம்பி கண்ணைமூடிக்கொண்டு வழிநடப்பதுபோல் "எல்லாம் ஒன்றுதான். அதீதமார்க்கம் அதுவே. பிரமம் எல்லாவற்றையுங் கடந்தது" என்று தாமே நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு, அத்வைதி என்று போலிப்பெயர் பூண்டு, எங்கும் உலாவுகின்றனர். அவர்கள் நமது சுத்தாத்துவைத வைதிக சைவக் கொள்கைகளை நுனித்தமதி கொண்டு யூகிப்பார்களாயின் உண்மைவிளங்கத்தட்டில்லை.

சித்தாந்த சைவர்களாகிய நாம் மூக்காலத்தும் இல்லாதபொருளை இல்பொருளென்றே கூறுகின்றோம். உள்ளபொருளை உள்பொருளென்றே சொல்லுகின்றோம். இது யுக்திக்குப்பொருத்தம். பிரமம் மாத்திரம் உள்பொருளாயும், உயிரும் உடலும் இல்பொருளாயும் இருப்பின் பிரமம் ஒன்றே உள்பொருளென்று ஸ்திரமாய் சாதித்துவிடலாம். அப்படியின்றி உயிரும் உடலும் தோற்றமாத்திரமாயில்லாமல் பொருள்மயமா யிருக்கின்றமையால் இருக்கின்ற அந்தப்பொருள்களை மூக்காலத்தும் இல்லையென்று சாதிப்பது எங்ஙனம் பொருந்தும். பிரமம் ஞானானந்த சொரூபம். ஞானமாவது சத்தும் சித்துமாய இருதன்மையாம். ஆனந்தமாவது சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய எண்குணங்களாம். பிரமத்துக்குப் போக்கும், வரவும், புணர்வும், விகாரமும், சலனமும், மற்றெதுவும் இல்லை. அது எப்பொழுதும் ஆனந்தமாகவே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட பொருள் ஒன்றே உள்பொருளானால் நமக்கு முன்னிலைச் சுட்டுப்பொருளாயுள்ள இந்தப் பிரபஞ்சமும், நாம் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நம்முடைய உடலும், நாமாகிய ஆத்மாவும் காட்சிப்பட ஓர் நியாயமுமில்லை. அன்றியும் இந்தப் பிரபஞ்சமும் உடலும் அந்தப் பிரமத்தின் வேறாய், அஞ்ஞான கரமும், துக்ககரமுமான பொருள்களாய், விளங்குதல் பிரத்தியட்சாநுபவம். ஞானானந்த சொரூபமாயுள்ள பிரமத்தையும், அஞ்ஞான துக்ககர

மான பிரபஞ்சத்தையும், உடலையும், சிற்றறிவும் சிறுதொழிலு முடைய ஆத்மாவையும் ஒன்றென்று சொல்லுதல் கேவலம் அசங் கதமன்றோ. ஒன்றோடொன் றெவ்வாமல் கேவலம் எதிர்மறை யான இயல்புள்ள மூன்று பொருள்களை ஒன்றென்று கூறி மயங்க வைத்தல் அசுர மோகனூர்த்தஞ் செய்த அஞ்ஞான நூலைப்பழகின ஊழின் பயனுமென்று பதிநூலுணர்ந்தோர் கண்டிரங்குவர்.

நிற்க. நாம் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் உடலும், இந்த உடலோ டுகூடிய கருவி கரணங்களும், இந்த உடலுக் கிருப்பிடமாகிய உலக மும், இவ்வுலகில் நம்மால் அனுபவிக்கப்படும் போகப் பொருள்க ளும் ஆகிய தனுகரணபுவன போகங்களென்னும் நான்கும், மாயை யிலிருந்து தோன்றிய பொருள்களாமென்று சகல வேதாகம சாஸ் திரங்களும் ஒருமித்து ஏகவசனமாய்க் கூறுகின்றன. அந்தமாயை இப்படிக் காரியப்படுதல் உயிராகிய ஆத்மாவின் பொருட்டேயாம். ஆத்மா மாயையினாலே பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பந்த மும் கன்மவசத்தா லுண்டாயிற்று. கன்மமும் ஆணவமலங்காரண மாய் நேர்ந்தது.

ஆத்மாவுக்கு அறியாமையில்லையானால் ஆணவமலம் இல்லை யென்று சொல்லலாம். இன்பதுன்பானுபவம் இல்லையானால் கன்ம மலம் இல்லையென்று கூறலாம். அவ்வின்ப துன்பங்களை யநுபவிப் பதற்கு இடமான தநுகரணபுவன போகங்கள் இல்லையானால் மாயை யும் இல்லை யென்று இயம்பலாம். இவை யெல்லாம் பிரத்தியட்ச மாயிருக்கும்போது இவற்றைக் காலத்திரயத்தினும் இல்லையென்று புரட்டுதல் எங்ஙனமாகும். ஆனால் தநுகரணபுவன போகங்கள் மாயாகாரியங்களாதலானும், உண்டுபோலின்றும் பண்பினையுடை மையானும், அவையாவும் இந்திரசாலம்போலவும், கனவுபோல வும், கானலின் நீர்போலவும் உள்பொருளாகத் தோன்றிப்பின் இல்லாதாகு முறைமைபற்றி அசத்தென்றும் பொய் யென்றும், சொல்லப்பட்டன. இவ்வுவமைகளால் மாயாகாரியங்களனைத்தும் இல்பொருளென்று சாதித்தல் கூடாமை. இவ்வுவமைகளே தசோப நிஷத்துகளில் கூறியிருக்கின்றன. ஏகான்மவாதிகள் சொல்லும் இப்பியில் வெள்ளித்தோற்றம், கயிற்றரவு, மலடிமகன் முதலிய உவமைகள் அவற்றில்யாண்டும் சொல்லப்படவில்லை. அவற்றிற்கு ஆஸ்பதம் ஏகான்மவாத சுருதிகளே. ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும்

இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலகம்
எமக்குத் தோன்றச
சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச்
சார்ந்து வாழ்க... ....

என்று சைவக்கொள்கைகளையே எடுத்து வற்புறுத்தினர்.

ஈண்டு இந்திரசாலமானது தோன்றும் பொழுதே இல்லையாய் வேறுவனவற்றிற்கும், கனக்காட்சியானது கடைபோதலின்றி இடையே யழிவனவற்றிற்கும், கானலின் நீர்த்தோற்றமானது ஒரு காரணங்காட்டி அழிவெய்துவனவற்றிற்கும் உவமையாயின. உண்மை இவ்வாறிருத்தலால் "சைவஞ் சிவத்தொடு சம்பந்த மென்றுன் சைவம் வளர்க்கும் சம்பந்த மூர்த்தி" என்னும் பிரமாணப்படி, சைவமாகிய முத்திநெறியில் நிற்கின்ற நஞ்சித்தாந்த சைவர்கள் இருவினைகளை யீட்டிப் பிறந்திறந்து இன்பதுன்ப நுகர்ந்து உழலும் உயிராகிய ஆத்மாவையும், தோன்றி நின்று அழிவதாய், அறிவற்றதாய் துக்ககரமாயுள்ள இந்தப் பிரபஞ்சத்தையும், சச்சிதானந்த சொரூபமான பிரமம் அல்லது சிவத்தையும், சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கிணங்க வெவ்வேறு பொருள்களாகக் கொள்வார்களேயன்றி ஏகான்மவாதிகளைப்போல யோசனையில்லாமல் தம்மதத்தினுள்ள மோகத்தால் அபேதமாயும் பிடிவாதமாயும் பேசார்கள்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தவற்றால் நாம் அறியக்கிடக்கின்ற உண்மை யாதெனில், பிரமம் அல்லது சிவம் என்னும் பொருள் ஞானனந்த வஸ்துவெனவும், அப்பரம்பொருளுக்குப் பந்தமுமில்லை மோட்சமுமில்லை யெனவும், அவர் அநாதிமலமுத்த சித்துருவெனவும் சித்தாந்தமாயிற்று. ஆத்மாவாகிய நாமோ பந்த மோட்சங்களை யடையும் இயல்புடையோ மெனவும், அதனால் அவரும் நாமும் வெவ்வேறு இயல்புடைய பொருள்களென்வும், ஆத்மாவாகிய நம்மைப் பிரமம் அல்லது கடவுள் என்று ஒருபோதும் கருதப்படாதெனவும் பெறப்படுகிறது. படவே, அவ்வாறு கருதுதல் அதிக பாதகமாம். ஆகையினலன்றோ ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் "யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரும்" என்று ஏகான்மவாதிகளை இழித்துக்கூறினர். மற்றொரு பெரியாரும்

பரமதனே பலகுயிர்கள் கற்பனையே யெல்லாம்
பகர்சிவமே யெனவுணர்ந்தோ மாதலினல் நாமே
பிரமமெனப் பிறர்க்குரைத்துப் பொங்கிவழிந் தாங்கே
பேசுகின்ற பெரியவர்தம் பெரியமதம் பிடியேல்

உரமிகுபே ருலகுயிர்கள் பரம்மைகா ரியத்தால்
உள்ளனவே காரணத்தால் உள்ளன இல்லனவே
தரமிகுபே ரருளொளியாற் சிவமயமே யெல்லாம்.
தாமெனவே யுணர்வதுசன் மார்க்கநெறி பிடியே

என்று உபதேசித்துள்ளார்.

ஆதலால் சைவத்தனியரசின் கீழிருந்து வாழும் சித்தாந்த சைவர்காள்!

கடவுள்வேறு நாம்வேறு என்னும் உணர்ச்சி ஒவ்வொருவருக்கும் திடமாயிருத்தல் வேண்டும். அவரே நமது பந்தத்தை நீக்கவல்லவரென்னுந் திடபத்தி நம்மைவிட்டு ஒருபோதும் அகலக்கூடாது. எவ்வளவு ஞானம் வந்தாலும் அந்தப்பக்தியில் சிறிதுங் குன்றலாகாது. அல்லாமலும் ஆத்மாவாகிய நாம் சேதனப்பொருளேயாயினும் அஞ்ஞானவசப்பட்டிருக்கின்றோம். இந்த அஞ்ஞானத்தை விளைவிக்க ஒருபொருள் அவசியமாதலால் அதுவே ஆணவமலம் என்றறிதல்வேண்டும். அந்த அஞ்ஞான வசத்தினாலே சுகதுக்கம் அநுபவித்தலால் அதைத்தருவது கன்மமலம் என்றறிதல் வேண்டும். அந்தச் சுகதுக்கங்களை ஆத்மா சரீரம் பெற்றே அறிதலால் அச்சரீரத்துக்குக் காரணமாயுள்ளது மாயையென்றறிதல்வேண்டும். இத்தகைய சரீரத்தொடர்பும், இன்பதுன்பநுகர்வும், அஞ்ஞானமும் ஆகிய இவைகளும், இவற்றின் காரணங்களாகிய மாயை, கன்மம், ஆணவம் என்னும் முக்கூற்றாகிய பாசமும் ஒழிந்தாலன்றி சுகப்பேறுகிடைக்காது. ஆதலால் அவைகளின் சொரூப மறியாதவரும், ஆத்மவிலக்கண மறியாதவரும், கடவுளிலக்கண மறிந்து அவரை வணங்காதவரும், கடவுளருளால் மலமாயை கன்மங்களை நீக்கிக்கொள்ளமாட்டாதவரும், ஒருபோதும் முத்தியடையமாட்டார். இது சத்தியம். முக்காலும் சத்தியம். ஏகான்மவாதத்தில் இவ்வரியபெரிய பேறு இல்லாமையால் இம்மதத்தைப் பற்றிநின்று முத்தியடைய ஒருவருக்கும் இயலாது. விவேகிகள் இவற்றையுணர்ந்து தேரக்கடவர்.

கடவுள், ஆத்மா, பாசம் என்னும் மூன்று பொருள்களும் உள்பொருளென்று கொண்டால் அவை காலதேச வஸ்துக்களால் பரிச்சின்னப்படாவோவெனில், படாதவாறு புகல்வாம். கடவுள், ஆத்மா, பாசம் ஆகிய மூன்றுபொருள்களும் நிற்கும் முறையாவது ஒன்றிலொன்றடங்கியிருக்கும். அதாவது எங்கும் நிறைந்த பரிபூ

ரணமான சிவமாகிய கடவுளில் சத்தியடங்கியிருக்கும். சத்தியில் ஆத்மாவும் மலமும் அடங்கியிருக்கும். ஆத்ம சத்தியும் ஆத்மாவி லேயே அடங்கியிருக்கும். மலசத்தியும் மலத்திலடங்கியிருக்கும். ஆத்மசத்தியில் மாயை அடக்கமானது. மாயாகாரியங்கள் மாயையி லடங்கியிருக்கும். இவ்வாறு மாயையும், மலமும், ஆத்மாவும், கட வுளும் ஸ்தூல சூக்குமமுறைபற்றி ஒன்றிலொன்றடங்கி, வியாபக வியாப்பியத் தன்மைபெற்றிருத்தலால் முப்பொருள்களும் கால தேச வஸ்துக்களால் பரிச்சின்னபடா. இந்த ஸ்தூல சூக்கும முறைமை ஸ்தூலபுத்திபுடைய நவீன ஏகான்மவாதிகளுக்குத் தோன்றுது அபம். மெய்கண்டநாதன் திருவடி வாழ்க

சோளங்கிபுரம் சிவஅருணகிரி முதலியார்.

பாரதம்.

அருச்சுனன் பாசுபதம்பெற்ற சரித்திரம்.

(171-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அருச்சுனன் அவ்வாறு தவஞ்செய்ததை நாரதமுனிவர் துரியோ தனனுக்குத் தெரிவித்தனர். துரியோதனன் பயந்து, தன் தோழ னுகிய மூகாசுரன் என்னும் இராக்கதனை யழைத்து, அருச்சுனன் தன்னைக்கொல்லவேண்டிப் பாசுபதாஸ்திரம் பெறவிரும்பித் தவஞ்செய்தலைக் கூறி, வராகவடிவங்கொண்டு அவனைக் கொல்லு மாறு ஏவினன். மூகாசுரன் அதற்கிசைந்து யமன் ஏறும் எருமைக் கடாவும் அஞ்சும்படியான பன்றியுருவங்கொண்டு, அருச்சுனன் தவஞ்செய்யும் இடத்தை யடைந்து அவனைக்கொல்லுவதற்குச் சம யம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதனைச் சர்வவியாபகராகிய சிவ பிரான் உணர்ந்து, ஒரு திருவிளையாடலைச் செய்து அருச்சுனனுக்கு அருள் புரியவதுகருதி, தமது வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்கும்உமாதே வியாரை நோக்கி வேடப்பெண்ணுருவங் கொள்ளுமாறு கட்டளை யிட்டு, நந்திதேவரை நோக்கி, "ஓ நந்தி, நாம் வேடரூபங்கொண்டு, பன்றிவேட்டையாடிப் பார்த்திபனுக்குத் தரிசனங்கொடுக்க விருப் பங்கொண்டோம். நீயும் வேடரூபங்கொண்டு நமதுகணங்களையும் வேடுவராக்கி எம்முடன் போதுவாய்" என்றருளினர். உடனே நந்திதேவர் வேதங்களை நாய்களாக்கி ஆதாரஸ்திரங்களைச் சங்கிலி

களாக்கி அவற்றின் கழுத்திறகட்டி கரதநிற்பிடித்துக்கொண்டு, சிவ கணங்கள வேடர்களாய வில, வேல, கதை, வாள முதலிய ஆயுதங களை யேநதித் தமமைத தொடாநதுவர சிவபெருமான முனசென்ற னா. சிவபெருமான பொனபோற் பொலிநது விளஙகும புரிசடை யைப பினனலாக்கி முதுகில தொங்கவிட்டு, மயில முதலிய அழகிய பட்சிகளின் இறகுகளாலும பலகறைகளாலும செய்யபபட்டகிரீடத தை, அனனமாய அயன் பறநது சென்றுங காணுத அணிமுடியிலதரி த்து, தோடுங குழையும தொஙகியசையும திருச்செவிகளில பூங கொத்துகளைசசொருகி, நீலமணிபோற பிரகாசிககும கணடமானது நிததிலம்போற பிரகாசிக்குமாறு பலகறை மாலைகளை கண்டததில நிறைய வணிநது, அக்கணடததில தாம் அணிநதிருக்கும பன்றி யின கொமபு தெரியாதபடிமறைதது, சிரமாலையணிநத மார்பில் பாலைமணி மாலை யணிநது, இமாசலததை விலலாக வளைத்த புயா சலங்களில வாகுவலைய மணிநது, அரவக் கஙகணததை மறைத்துத் தந்தக்கடகமணிநது, இடையில் புலித்தோ றகசசை யிறுக்கிககட்டி வேதமுணிநத திருவடிகளில் செருபபை யணிந்து, கையில வில லேநதி, முதுகில் அம்புப்புட்டிலைத தாங்கி பாலபோன்ற திருநீ றணிநத தமது திருமேனியானது செஞசிலை சுமநத கருமுகிலை யொததது விளஙகப புறபபட்டருளினா உமாதேவியாரும அதற கிசைய வேடசசிறுமி யுருக்கொண்டு, சுபபிரமணியப பெருமானைப பாலுணணும பசசைப பசுஙகுழவியாக்கிக கரததிலேந்தியவண்ண மாய் உடன் சென்றருளினா பூதகணஙகளாகிய வேடாகள் கை கொட்டி யாரபபரிததது, காளம எககாளம துடி தமபட்டம முதலிய வாத்தியஙகள ஒலிகக, சிவபெருமான, திருமாலானவர் பலகோடி காலம புனறியுருவங் கொண்டு தேடியுங் காணமாட்டாத தமது திருவடிகள பூமியிற் பொருநத, விரைநது நடநது, மூகாசுரனுகிய பன்றியிருக்கும இடததைநோக்கிச் செல்வாராயினா. இவாகளோடு செமபஞசை யழுத்தினும வாடும மிருதுவான திருவடிகளையுடைய உமாதேவியாரும இடுப்பில குழநதையைத தாஙகி விரைநது சென் றனர் இநதிராதி தேவர்களும் பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலியோரும் தம்மைத தரையிலவீழநது தணடாகாரமாய் வணங்கிக் கிடக்குஞ் சமயத்தில, தமது நாயகராகிய சிவபெருமான் தம்மிடம் வருவதைக் காண்பரேல் அமமையார் தம் இருக்கையை விட்டெழுந்து துரித மாய் இறைவனரை எதிர்கொண்டு செல்வா அச்சமயததில் அனிந

திலோத்தமைமுதலிய சேடிமார்கள் அம்மையாரைப்பார்த்து "அம்மணி, விண்டுசிரம் இங்கே கிடக்கிறது; பிரமன் தலை இதோவிருக்கிறது; இந்திரன் முடி வழியில் இருக்கிறது. விலகிச்செல்க, விலகிச்செல்க," என்று பிரார்த்திப்பார்கள். அவ்வாறு தமது பணிப்பெண்களால் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படும் மெல்லிய நம் அம்மை திருவடிகள் கல்லும் முள்ளும் அடர்ந்த கானகத்தில் இறைவனைத் தொடர்ந்து ஓடிச்சென்றது அருச்சுனன் தவப்பயனால் என்போமா!, நமதன்னையின் அருட்டிறத்தால் என்போமா!! சிவமின்றிச் சத்தியும் சத்தியின்றிச் சிவமுமில்லாத தன்மையாலென்போமா!!!

கந்தபுராணம்.

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பனிப்பவரை யின்பாற்
குஞ்சரிந டந்தசெயல் கூறுபுது மைத்தோ
செஞ்சுடர்வை வேலுடைய செம்மலடி தீயே
னெஞ்சக வடுக்கலினு நின்றுலவு மென்றால்.

ஆனந்தலகரி.

முதுமறைசொ விளவனிதை யயனொடரி குலிசனுனை
முறைபணியு நெறியினிடையே
புதறியுன தருகுவரு மரனையெதிர் கொளவுனது
பரிசனமு னடிவளமையா
லிதுபிரமன் மகுடமரி மகுடமிது குலிசன்முடி
யிதுகடின மிடறுமிருதாள்
கதியமர வமரவழி விலகிவர வரவெமது
கடவுளெனு மொழிதழைகவே.

சிவபெருமான் மூகனாகிய பன்றியிருந்த விடத்தைச் சமீபித்தலும், வேடர்களும் அப்பன்றியை நெருங்கினர். நாய்கள் அப்பன்றியிருந்த புதலைச் சூழ்ந்துகொண்டன. பன்றி அதனைக்கண்டு பெரும்பயமடைந்து "ஓ, ஓ, நாம் துரியோதனன் மகிழ அருச்சுனனைக் கொன்று வருவோமென்றுசொல்லி இங்கேவந்து வேடுவர்களாலும் நாய்களாலும் மடிய நேரிட்டிருக்கிறது. நாம் இவ்வாறு மடிந்தால் துரியோதன மகாராஜனுக்கு வருத்தமுண்டாவது மாத்திரமன்றி அசுரரெல்லாம் இவன் வேடுவரால் மடிந்தானென்று ஏசாநிற்பர். இனி ஒருகணப்போதும் தாழ்க்கலாகாது. அருச்சுனனைக்கொன்ற

பிறகு நாமிறந்தாலும் அவ்வளவு வசையிராது'' என்று கருதி மேகம் கர்ச்சிப்பதுபோல் உறுமி வேடுவரும் நாய்களும் பிரமை கொண்டு விலகிச்செல்ல வாயுவேகம் போல் அதிவேகமாக அருச்சுனன்மேற் பாய்ந்துசென்றது.

பராக்கிரம வியாக்கிரமமாகிய அருச்சுனன் அதைக்கண்டு தவத்திற்கு இடையூறு வருமென்றஞ்சி, தவநிலையை விடாதுநின்று நோக்கி, தன் காண்டீபத்தை யெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து, வச்சிராயுதத்திற் கொப்பாகிய ஒரு கணையை யெடுத்துத் தொடுத்துவிட்டான். அடியார்க்கெளியவராகிய சிவபெருமான் தமது வேடர் கூட்டமும நாய்களும் மாத்திரமன்றி மனோவேகமும் பின்னிட முன்சென்று வாயுவேகத்தோடு சென்ற அப்பன்றியின் மீது தமது கார்முகத்தில் ஒரு திவ்விய கணையைத் தொடுத்து விட்டனர். அருச்சுனன் விட்ட பாணம் அதின் நெற்றியில் தைத்துப் பின்புறத்துருவிப்போயிற்று. சிவபெருமான் தொட்டபாணம் அதின் பின்புறத்திற்பட்டு முகத்தைப் பிளந்தெறிந்தது. பன்றி உலகம் குலுங்க வோலமிட்டுப் பூமியில் வீழ்ந்திறந்தது. இறந்ததும் அருச்சுனன் முன்போலவே தவநிலையுற்றான். அதனைக்கண்ட வேடர்கள் கைகொட்டி ஆவலித்து அருச்சுனனைச் சூழ்ந்து, "ஆர்காணும் தவசி, எங்கள் தலைவன் குறிவைத்தெய்தபன்றியை, நீயெப்படி யெய்தாய். வில்லாளிகள் ஏதேனும் ஒன்றைக் குறிவைத்து எய்யும் போது அதனை எய்தவர் உலகிலுண்டா. தவசியாயிருக்கும் உனக்கு இப்படிச்செய்வது சற்றேனும் அடுக்குமா?'' என்று கூறி நாற்றிசையிலும் நின்று ஏசுவாராயினார்கள்.

அருச்சுனன் அவர்களை நோக்கி, ஓ வேடர்களே, என் தவநிலையில் வந்துறுமி என்னைக் கொல்லவந்த பன்றியை நான்கொன்றேன். நீங்கள் அதனை யுணராது கண்டபடி யுளறுகிறீர்கள். உங்கள் தலைவன் எய்தது உண்மையாகில் அவன் பாணம்பட்ட இடத்தில் தீரனே வீழாதா? போம், போம், பைத்தியம்பிடித்த வேடர்களே. உங்களை யார்கண்டார்? உங்கள் தலைவனை யார்கண்டார்?'' என்று கூறினான். இவ்வண்ணத்தன் இவ்வடிவன் என்று கூறமாட்டாமல் வேதங்கிடந்து தடுமாறும் வஞ்சவெளியாகிய வேடர்தலைவர் "ஓ தவசி, இந்தப் பன்றியை நான் நெடுந்தூரத்தில் கண்டு துரத்திக் கொண்டு கடைசியாக இங்குவந்து அதின் மேல் என் கணையைவிட்

டேன். அக்கணை பின்புறத்திற் பட்டு முகப்புறத்தி லுருவிப்போயிற்று. நீ விட்டகணை பன்றியின் சிரசிற்பட்டுப் பின்புறத்தில் உருவிற்று. இதோ உன் பாணக்குறி; இதோ என் பாணக்குறி; திருஷ்டாந்தமாகக் குறிகளிருக்க வேடுவர் அதைக் குறித்து வினவினால் நீ முன் பின் யோசிக்காமல் தவத்திற்கு உருவாகிய உற்றநோய் நோன்றல், உயிர்க் குறுகண் செய்யாமை, சீவகாருணியம், சாந்தம் முதலிய உத்தம குணங்கள் ஒருசிறிதுமின்றி அப்பன்றியை நாமெய்தோமென்ற அகங்காரத்தினால், மதிக்காமல் வசனிக்கிறாய்'' என்று கூற, அர்ச்சுனன்கேட்டு "ஓ! ஓ! வேடுவத்தலைவா, சபாசு, நன்றாகச் சொன்னாய். கிராதனென்ற சொல்லே இரக்கமில்லாதவனென்று பொருள்கொடுக்கும். இரக்கமில்லாதவனுக்கு விவேகமில்லை. நீ கிராதருக்கெல்லாம் தலைவனாக இருக்கிறவன். உனக்கு விவேகமிருக்குமா? இப்பன்றியை நெடுந்தூரத்திற் கண்டு துரத்திக்கொண்டு வந்தேனென்றாய். இதனால் நீ வில்லாளி யல்லவென்று விளங்குகின்றது. வில்லாளியாக இருக்கிறவன் தனக்கு லட்சியப்பட்டது மிஞ்சிச் செல்லுமாயின் அது பத்துயோசனைதூரம் சென்றாலும் இருந்தவிடத்தில் தானே இருந்து பத்து யோசனையிற் செல்வதைச் செல்லாதிருக்கும்படி உடனே சரக்கூடிட்டு நெருங்கி லட்சியப்பட்டதைக் கொல்வான். அல்லது பத்துயோசனையிற் செல்வதை நின்றவிடத்திற்றானே இருந்து அதனைக் கொல்வான். இந்த இரண்டு விதத்தில் ஒருவிதமுஞ் செய்யாமல் பன்றியுடனே பின்சென்றோடி வந்து பாணந்தொட்டேனென்று நாணமில்லாமல் என்னுடன் சொன்னது மன்றிப் பன்றியின்மேல் என் பாணம் பட்டதென்று வழக்கிட்டு என்னை இழிவுகூறினை. நான் தவநிலையி லிருந்தமையால் இந்த வசனஞ்சொல்லி இன்னமுயிரோடிருக்கின்றாய். தவநிலை யுற்றிராமலிருந்தால், பன்றி யடைந்த கதியை உன்சேனை யடைவதுமன்றி உன்னுயிர்க்கும் சேதம்வரும். இனி அரைமாத்திரைப் போதாவது இந்தவிடத்தில் நிற்காமல் தெய்வங் கூட்டிவைத்ததென்று கருதி இறந்த பன்றியைச் சுமந்துகொண்டு துலைவிற்சென்று நீயும் உன்னினத்தவரும் புசியுங்கள். தபசியானவர்கள் சரகை யருந்துவரென்று சொல்லுவார்கள். நான் அந்தச் சரகையும் நீக்கி யிருக்கிறவனாதலால் இப்பன்றி எனக்குணவாகாது எடுத்துச் செல்'' என்று கூற, சாம்பமூர்த்தி யாகிய வேடுவர் கைகொட்டிச் சிரித்துச் சொல்லுகிறார்.

"ஓதவசி, சபாசு, சபாசு, உன் தைரியமும் உன் வீரியமும் நன்றாயிருக்கின்றன. ருத்திராக்ஷப் பூனை கதையென்னும் ஒரு கதையுண்டு. அக்கதை உன்னளவில் திருஷ்டாந்த மாயிற்று. எவ்வாறெனில், நாட்டிலிருந்து சீவனஞ்செய்யச் சக்தியில்லாமல், காட்டில் வந்து சுயரூபத்தோடு சஞ்சரித்தால் எங்களை யொத்த வேடுவரால் இடையூறு வருமென்றஞ்சித் தவரூபங்கொண்டு, பஞ்சாக்கினி மத்தியில் தவஞ்செய்கிறதுபோல் அபிநயித்து, எங்கள் காட்டிலுள்ள மாதுரியமான தசையையுடைய மிருகங்களை வதைத்துச் சீவனஞ்செய்கிற நீ, எங்களைப் பார்த்தவுடனே அச்சமுற்று, ஏதோ ஒரு சாக்குச்சொல்லிச் சுத்த வீரர்களாகியும் வில்லாளிகளாயுமிருக்கிற எங்களுக்குச் சில குற்றங் கற்பித்து, முடிவில் சரகும் புசிக்காத எனக்குப் பன்றியுதவுமா வென்று கூறிப் பன்றியை யெடுத்துக்கொண்டு துலைவிற் செல்லென்று கூறினை; இது உனக்கு நன்றாயிருக்கிறதா?. பலநாள் திருடன் ஒருநாளி லகப்பட்டுக் கொள்வானென்கிற பழமொழிபோல் நீ இன்றெங்கள் கையிலகப் பட்டுக்கொண்டனை. நீ உண்மையான தபசியாயிருந்தால் உன்மனம் நீ நாடிய கடவுளின்கண் சென்றிருக்கவேண்டும். உனக்கொரு அழிவுவராமல் அக்கடவுள் காக்கவேண்டும். நீ கபட சன்னியாசியாகையால் கடவுள்பால் கருத்தைச் செலுத்தாமல் எங்கே நல்ல மிருகம் வருமோவென்று கண்விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டு எங்களுக்குப் பயந்து இந்த வழியாகவரும் மிருகங்களைக்கொன்று தின்கிறாய். உன்னை விடுகிறதில்லை" யென்று கடுகடுத்துக் கூற, அர்ச்சுனன் சிந்தையைச் சிவனிடத்தில் செலுத்தினவனாக இருந்தாலும், வேடுவத் தலைவன்கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் கலகலவென்று நகைத்து "அடா வேடுவத் தலைவா, நான் இங்குள்ள வேடுவர்க்குப் பயந்து சன்யாசி வேடங்கொண்டு மிருகஜெந்துக்களைக்கொன்று சீவனஞ் செய்கிறவனென்றும் கபடசன்னியாசியென்றும் உரைத்தவாயி லுதிரங் கக்கும்படி உன்னுயிரை வாங்குவேன். நான் உண்மையான தபசியாதலால் மனம்பொறுத்தேன். இப்போதும் நீ இந்தப் பன்றியைச் சுமந்துக்கொண்டு யாதொன்றும் வசனியாமலும் உன்சேனையோடு விரைவிற்செல்லாமலும் முன்போல் ஏதாவது வசனிக்க வருவாயாயின் உன்றன் சேனைகளின் தலைகள் செடிக்கொன்றாய்ச் சிதறக் கணை தொடுப்பதுவுமன்றி உன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவர வயிரவாளிகளை விடுவேன். நிற்காமல் செல்" என்றுகூற, வேட வேடத்தர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

"அடா தவசி! உன்பேச்சும் கைவீச்சும் கண்டால் நீ வில்லாளி அல்லவென்று கண்ணுடியிற ரேன்றும் பொருள்போலத் தோன்றுகினறது. நல்லது, உன்மனதின்படி என்னையும என்சேனையையும் வெற்றிபெறுவாய் உன்னுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்வதற்கு எனகொரு சநதேகம நேரிட்டிருக்கின்றது. உன் குலத்தையும் வரனமுறையையும அறிநது பின்பு என் கைததிறததைக காட்ட வேண்டு மாதலால, நீ தேவாகளி லொருவனே, அல்லதுஅரசனே, உததமபிராமணனே, க்ஷத்திரியனே, வைசியனே, சூத்திரனே, சொல" என்று கூற, அர்ச்சுனன் "அடா வேடா, கிணற்றுத் தவளைககு நாட்டு வளபபமேன். காட்டில கிடநது மிருகங்களை வதைததுக்கொண்டிருககும் நீயா, சநதிரகுலதிலகனுகிய பாண்டு மகாராஜாவின் புததிரனுகிய விஜயன என்று புகழ்பெறற என்வரன் முறையை விசாரிபபவன்" எனறுன். அதைச சிவபெருமான் கேட்டு கைகொட்டி நகைத்து "சபாசு, சபாசு" என்று பின்வருமாறு சொல்லத தொடங்கினா.

(இன்னும்வரும்)

தீபாவளி பண்டிகை.

பிராக்ஜியோதிடபுரமென்னும பட்டணததில் நரகாசுரனென்னு மசுரன் அரசு செலுததிவருநாளில் அவன் பிரமதேவனை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து பெறுதற்கரிய பேறுகளைப பெற்றுப பூலோக பாதாளலோகங்களை யதமபண்ணிச சுவர்க்கலோகாதி பதியாகிய தேவேநதிரனேடு போாசெயது அவன் காதிலணிநத குண்டலங்களுடன் மறறுநதனக்குவேண்டிய பொருள்களையெல்லா மெடுததுக் கொண்டுபோய்த தன்பதியை யடைநதான்.

உடனே தேவேநதிரன் முன் அவ்வுரக்கனுல் வருத்தமுறற பதரிவனவாசிகளாகிய முனிவர்களோடு துவாரகாபுரிக்குச்சென்று கிருஷ்ண தேவ ரடி பணிநது தஙகுறைகளைச சொல்லித் துதிக்க, அவர் யுததகோலங்கொண்டு கருடாரூடராயப புறப்பட்டு பிராக்ஜியோதிடபுரஞ சோநது போர்க்குறிகாட்டினர் உடனே அயககிரீவன் அகோரபாலன் முதலிய சேனுதிபதிகள் பெருஞ சேனையோடு அதிக வுக்கிரஙகொண்டு வநது போாசெய்யக் கண்ணபிரான் தனது சாரஙகததை யேநதிச் சேனைகளோடு சேனுபதிகளையு மதனுசெய்து சிங்காரதனு செயதனா.

பின்னர் நரகாசுரன் திரண்டசேனைகள் சூழவந்து அதிக வுக்கிரத்தோடு பெரும்போர்செய்யக் கண்ணபிரான் தன் சக்கிராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனுடலிரண்டுகூறுகி விழும்படிச்செய்த்னர்.

அப்போது அவ்வசுரன் அடியற்ற மரம்போல நிலத்தில் விழுந்து ஞானமுற்றவனுய் விண்டுவை நோக்கிக் கடவுளே அடியேன் செய்த குற்றங்களையெல்லாம் பொறுத்து யான் வதைபட்ட இத்திதியில் என்னை நினைந்து அப்பியங்கனஞ்செய்து பல திவ்விய போசனங்களை (தீபாராதனை-அல்லது தீபவரிசை யெனப் பொருள்தரும்) தீபாவளியுடன் உமக்கு நிவேதனஞ் செய்வோர்க்கு அஸ்வமேத யாகஞ் செய்த பலன் கிடைக்கும்படி யருளவேண்டுமென்னக் கண்ணபிரான் அப்படியே யருளி அவனைப் பரமபதஞ்சேர்த்துப் பின்னர் நகரத்துட் பிரவேசித்துத் தேவேந்திரனுக்குக் குண்டலத்தைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு அவ்வசுரனது புத்திரனுகிய பகதத்தனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்வித்து அந்நரகாசுர னதிகாரஞ்செய்திருந்த காலத்தில் மணிபாவதத்தில் சிறைவைத்திருந்த பல தேசத்தரசர்களின் புத்திரிகளாகிய (டுஉ௲) கன்னிகைகளைச் சிறைவிடுவித்து அவர்களுடன் துவாரகையை யடைந்தருளினர் இந்நரகாசுர சதுர்த்தசி ஸ்நானம் ஐப்பசி மாதங் கிருஷ்ணபக்ஷத் திரயோதசி யிரவில் பொழுதுவிடியுங்காலத்தில் வருஞ் சதுர்த்தசியில் செய்யவேண்டும். இவ்விருத்தாந்தத்தைப் பாண்டவர்கள் வனவாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தபோது பீஷ்மரால் அறிந்து அவ்வாறே செய்து முன்னிழந்தவற்றையெல்லா மடைந்து களிப்புடன் வாழ்ந்திருந்தனர்.

வித்துவான் - கா ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

ஸ்கந்தசஷ்டி விரதம்.

முன்னொரு காலத்தில் சிவசுப்பிரமணியர் கயிலாயத்துக்குப் போய் அதன் சாரலில் தம்முடைய வாகனமும் கொடியுமாகிய மயிலையும் சேவலையும் விடுத்து உள்ளே சென்று, பரமசிவனையும் பார்வதி தேவியையும் அன்புடன் திருவுளமுருக வணங்கித் துதித்து நின்றனர் அதைக்கண்ட பரமசிவன் சந்தோஷப் பெருக்கால் திருநடனஞ் செய்தருளினர். அப்போது மகாவிஷ்ணுவும் பிரமதேவனும் வந்து தங்கள் வாகனங்களாகிய கருடனையும் அன்னத

தையும் அம்மலையின் ஒருபக்கத்தில் விட்டு உள்ளே தரிசனத்துக்குப் போயினர். அச்சமயத்தில் அங்கே சாபத்தால் பூதகணத்தலைவர்களாயிருந்த சூரன், பதுமன், சிங்கன், தாருகன் ஆகிய நால்வரும் மயிலுக்கும் சேவலுக்கும் அருகிற்சென்று அவற்றை நோக்கி முருகக்கடவுளுக்கு வாகனமும் வெற்றிக் கொடியுமாகிய வுங்களுடைய பராக்கிரமத்தைச் சொல்ல வல்லவர்கள் யார்!. அப்படியிருந்தும் கருடனும் அன்னமும் தங்களுக்கு மிஞ்சி வல்லவர்கள் இல்லையென்று உங்களை யவமதிக்கின்றனர். அவர்கள் உங்களுடன் போர்செய்ய வருவாராகில் நாங்கள் உங்களுக்குச் சகாயமாயிருக்கிறோமென்று கலகஞ் செய்தனர். அதைக்கேட்ட மயிலும் சேவலும் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு கோபத்துடன் சீறிக் கருடனையும் அன்னத்தையும் விஷ்ணுலோகம் பிரமலோகம் வரையில் அடித்துத்துரத்தி அவ்வுலகங்களையும் நாசம் செய்து திரும்பிக் கயிலைமலைச் சாரலில் வந்து சேர்ந்தன. தேவர்களிதைச் சகிக்க மாட்டாது கயிலாயத்துக்கு வந்து திருநடன தரிசனஞ்செய்து வெளியே வந்த சுப்பிரமணியரோடு முறையிட்டார்கள். அவரதற்கிரங்கி அந்தப் பூதகணத்தோர் நால்வரையு மழைப்பித்து "நீங்கள் செய்த குற்றத்திற்காக உலகத்தில் பாவமுள்ள அசுரகுலத்திற் பிறந்து அங்கும் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வீர்கள். அக்காரணத்தால் நம்முடைய வேலாயுதத்தாலிறந்து கதியடையக் கடவீர்கள்" என்று சாபானுக்கிரகங்கள் செய்தருளினர். அப்போது சூரனும் பதுமனும் அவரைவணங்கித் துதித்து அவர்கள் அவ்வாறு பிறந்தபின் செய்யுந் தவத்தால் அவர் வேலாயுதத்தினாலிறந்து மயிலாகித் திருவடியைத் தாங்கவும், சேவலாகிக் கொடியாயிருக்கவும் வரம்பெற்றுக்கொண்டு, அவ்விருவரும் ஒருருவமாய் மாயையின் வயிற்றில் சூரபன்மனெனவும், மற்றிருவரும் சிங்கமுகனெனவும் தாருகனெனவும் இவ்வுலகில் அசுரர்களாய்ப் பிறந்தார்கள்.

அவர்கள் பின்பு வீரயாகம் முதலிய தவங்களைச்செய்து பரமேஸ்வரரிடத்தில் பிரபல வரங்களைப்பெற்று அதிக கர்வத்தினால் தேவர்களுக்கு மிக்க துன்பத்தைக் கொடுத்து ஆயிரத்தெட்டண்டங்களை யாண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் செய்யும் கொடுமைகளைச் சகிக்கமுடியாதவர்களாய்த் தேவர்கள் பரமசிவனிடத்து விண்ணப்பம் பண்ண, இறைவர் அவர்கள் துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு ஆறுமுகங்களோடு கூடி பார்வதி தேவியாருடைய திருமுகத்தை

நோக்கும்போது, அப்பரமசிவன் திருமேனியினிடமாய் அநந்த கோடி சூரியபபிரகாசம பொருநதிய மஹாவீரியம உண்டாய, ஐப்பசிமீ பூர்வபடசத்துப பிரதமை திதியில ஆறுநெற்றிக் கணகள வழியாய் ஆறு பொறிகளாக வெளிபபட்டது பின் துதியை திதியில் பரமேசுவரி காபபஸ்தகமாகவிருநது, திரிதியை திதியில அககினி பகவானிடத்திற் கொடுக்கபபெற்று, அவன் சதுாததி திதியில் கங்கையிலவிட, கஙகை சகியாமல சரவணததிற்சோக்க, ஆறு குழந்தைகளா யவதரித்து பஞசமிதிதியில கிருததிகா தேவிகளாற பாலூட்டப பெற்று, சஷ்டிதிதியில பாாவதிதேவியார் பரமேஸ்வரருடன் எழுநதருளிவந்து குழந்தைகளையெடுக்க ஒரே திருவுருவமாய ஆறுமுகமும பன்னிரணடு கரமுமுள்ள திவ்விய ஸவரூபத்தைத தரிததுத தேவாகளை யனுக்கிரகித்ததினால இநத ஆறு தினஙகளும குமாரசுவாமியினுடைய உறபவ தினஙகளாகவே குமார தநதிரததிற் சொலலப்பட்டிருக்கிறது

உபாசிககவேண்டிய இநத ஆறுதினங்களிலும் அனேக மகரிஷிகளும் சக்கிரவாததிகளும இந்த விரதத்தை யனுஷ்டிதது அடைந்த பலனையும அதன் மகிமைகளையும் ஸ்காநதபுராணம் கந்த விரதப் படலத்தில விவரமாய்க காணலாம இவ்விரததநதை யனுஷ்டிப்பவாகளுககுச் சகல பாபஙகளுமவியாதிகளும் ஒழியும். அஷ்டைஸவரியமும சகல சமபததும உண்டாகும எண்ணிய கோரிக்கைகளெலலாம் சித்தமாய் நிறைவேறும. இநதக்காரணத்தால வருடந்தோறும ஐபபசிமாத பூாவபடசப் பிரதமை தொடங்கி சஷ்டிவரையில் இநத கந்த சஷ்டிவிரதத்தை யனுஷ்டிபபவாகள் அநத ஆறு தினமும இரண்டுகாலங்களிலும நிததியாநுஷ்டானங்களை முடிததுக்கொண்டு குமபததிலும் பிமபத்திலும யநதிரத்திலும பூசிக்க வேண்டும். அது கூடாமற்போனல் இவற்றிலொன்றிலாவது சுவாமியை யாவாகித்துப் பூசிநது ஜபம சநதாபபணை முதலியவற்றை விதிபபடி நடததவேண்டும இநத விரததிற்கு உபவாசமாயிருக்க வேண்டும் அலலது அவிசு முதலியவைகளைச சொற்பமாய்ப புசிக்கவேண்டும்.

விதநுவான் - கா. ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்,

நமது பத்திரிகையின் சந்தா.

நமது சைவத தருவின் மூனறும் மலா அடுதத டிசமபா மாததில மூறறிலும மலாநது, அதற்கடுதத ஜனவரி மாததில நான்காமலா மலரத் தொடஙகும. நமது பததிரிகாபிமானிகளாகிய பெரியோர்கள் பாயசசுகின்ற உதவியாகிய நீரினல, இமமகா கொடிய காகிதபபஞசததிலும, இததரு சறறும வாடுதலின்றிச செழித்து வளாநது எஙகுஞ் சிவமணம் வீசி வருவதோடு பதினறு பக்கஙகளோடு விரிந்த இதழகள இருபத்து நான்கு பககஙகளோடு விரிவனவாயின. இவவாறு இச்சைவத தரு செழித்து வளாவதைச சிநதிககச சிநதிககச சைவாபிமானிகளினது உளளம பூரிக்கும் என்பதில ஐயமிலலை

இதுவரையில நமது பத்திரிகையின சந்தா 12 அணவாயிருந்தது வி பி தபால் மூலமாய்ப பெறறவாகள 13 அண செலுததினாகள் அடுத்த வருடமுதல் இதின் சநதா வி பி. செலவு உடபட ரூபா ஒனறு ஆகும. இதனல் நமது நேயாகள் வருடம ஒன்றுசகு 3 அண, அதாவது மாதம ஒன்றுககுக கால அண, நமது சைவத்திற்குக காகிதபபஞசம முதலியவற்றை நோககி அதிகமாகக் கொடுகக நேரிடும.

இ. ஆதிமூல முதலியார்.
ப - ர்

நாம் ஏன் கடவுளை வழிபடவேண்டும்?.

(179 - வது பககத தொடாசசி.)

பறறுக பற்றற்ரன் பற்றினை யப்பறறைப்
பறறுக பற்று விடற்கு

என்னும் இத்திருக்குறளானது, நாம-ஏன் கடவுளை வழிபடவேண்டுமென்பதை நன்கு புலபபடுததுகினறது. இத்திருக்குறளால பற்று என்பதொரு பொருளும, பற்றுடுகூடியதொரு பொருளும, பற்றறறதொருபொருளும ஆக மூன்று பொருள்கள உண்டு என்பதும, பற்றுடுகூடிய பொருள் அப்பறறினினறும நீங்குவதவசிய

மென்பதும், அப்பொருள் தான் பற்றிய பற்றினின்றும் நீங்குவ தற்குப் பற்றிலாதபொருளைப் பற்றவேண்டுமென்பதும் பெறப் பட்டன. முற்கூறிய மூன்றுபொருள்களும் முறையே பாசம் எனவும் பசு எனவும் பதி யெனவும் சொல்லப்படும். ஆன் மாக்கள் பாசமாகிய பற்றையுடையனவாயிருப்பதனால் பசுக்கள் என்னப்படும். பாசமாகிய பற்றானது அநாதிதொட்டு ஆன்மாக் களை விடாது தொடர்ந்து பலபிறவிகளெடுக்கச்செய்து துன்பப் படுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஆன்மாக்களும் அப்பாச வசப்பட்டு அறிவும் ஆற்றலுங் குன்றி அப்பாசகாரியமாகிய தேகாதி பிரபஞ் சத்தை மெய்யெனக் கருதி அதனிடத்தில் பற்றுவைத்துப் பிறந்து பிறந்து உழலும் இவ்வாறு ஆன்மாக்கள் துன்பப்படுதலையுணர்ந்த பரம கருணாநிதியாகிய இறைவர், அழுக்கைக்கொண்டு அழுக்கைப் போக்குவதுபோல, அப்பாசத்தைக்கொண்டே ஆன்மாக்களுக் குத் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்து அவைகளின் அறி வையும் ஆற்றலையும் விளக்கி, பாசப்பற்றினின்றும் விடுவித்துத் தமது திருவடியின்பத்தைத் தந்தருளவேண்டி ஓயாது உபகரித்து வருகிறார். ஆதலினால் உயிர்கள் பாசப்பற்றினின்றும் நீங்கி உய்ய வேண்டுமாயின் வினைகேடரும் பரமக்ருணாநிதியுமாகிய இறைவர் திருவடிகளை யிறுகப்பற்றவேண்டும் பேரறிவும் பேராற்றலும் படைத்த இறைவர் திருவருளைக் கொண்டன்றி, பலஊழிகாலம் விடாது தொடர்ந்து தம்மை வருத்தும் பாசப்பற்றைச் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உள்ள உயிர்கள் தாமே நீக்கிக்கொள்ளமுடியாது அன்றியும், ஆன்மாவானது எக்காலத்தும் தனித்திருக்கும் பொரு ளன்று அது பெத்தகாலத்தில் பாசத்தோடுகூடிப் பசுவாயிருக் கும் முத்திகாலத்தில் சிவத்தோடுகூடிச் சிவமாயிருக்கும். ஆத லால், ஒரு பசசிலையைப்பற்றியிருக்கு மோர்புழு அப் பசசிலையை விட்டு நீங்குவதற்கு வேறொரு பசசிலையைப் பற்றவேண்டுவது போல, என்றும் ஒன்றைப்பற்றி வாததித்தலையே இயற்கையாக வுடைய உயிர்கள், தாம்பற்றிய பாசப்பற்றைவிட்டு நீங்கவேண்டு மானால் இறைவர் இணையடிப் பற்றைப் பற்றவேண்டும். அன்றி யும் உயிர்கள் பற்றியிருக்கும் பாசப் பற்றானது மிகக்கொடிய பேரந்தகாரமாயிருப்பது இறைவர் இணையடியோ பரமானந்தப் பரஞானப் பேரொளியாயிருப்பது ஆதலால் கொடிய இருள் மயமாகிய பாசப்பற்றினின்றும் நீங்குதற்கு பரஞானப் பேரொளி யாகிய இறைவரைப்பற்றி நிற்றல் வேண்டும்.

உலகத்தில எணணிறநதோர் கடவுள வழிபாடு செயதாலும் இவவுண்மைகளை யறிநது பாசபபறறினின்றும நீஙகி உயயுமாறு கடவுளை வழிபடுவோா சிலரிற சிலரே. மறறவாகளெல்லாம பிரபஞசவாழவையே பெரிதாக மதிதது அவவாழககையையேவிருமபி அவரை வழிபடுவாாகள்

திருவாசகம்.

வாழததுவதும வானவாக டாமவாழவான மனநின்பாற்
றுழததுவதுந தாமுயாநது தமமையெல்லாந் தோழவேணடிச்
சூழததுமது காமுரலுந தாரோயை நாயடியேன்
பாழததபிறப பறுததிடுவான யானுமுன்னைப் பரவுவனே

பெரியோா கடவுளோடு ஒதது அவரருள்வழியே சென்று பாசபபற்றை யறுபபாாகள். சிறியோா அவவருளவழியி னின்றும விலகி பிரபஞசபபறறையே பற்றிநினறு வருநதுவாாகள். அவவாறிருநதும இறைவா பரமகாருணியததால அவவான்மாக்களை விட்டு விலகாமல உடனிருநது அவைகளுககு ஓயாமல உபகரித்துவருவது அதிசயததினும அதிசயம.

திருவாசகம்.

பிததனெனறெனை யுலகவாபகாவதோா காரணமிதுகேளீ
ரொததுசசெனறு தனறிருவருட் கூடிடுமுபாயமதறியாமே
செததுப்போயரு நரகிடைவீழவதற் கொருப்படுகினறேனை
யததனணடுதன னடியாறகூட்டிய வதிசயஙகணடாமே.

மனிதாகள பெரும்பாலாா கடவுளோடு ஒத்துசசென்று பாசப்பறறை யறுக்கும விருபபமினறி, பிரபஞசவாழ்ககையில ஆசைவைதது கடவுள வழிபாடு செய்வதனுல, அவவாசை காரணமாகப பாவங்களையும செய்கிறாாகள ஆதலால் இவர்கள் செய்யும வழிபாடு பொய்வழிபாடாய் முடிகிறது. இவர்கள் செய்யும பத்தியே மூடபததி யென்று சொலலபபடல்வேண்டும எதனை நூலகளை யாராநதவாகளா யிருப்பினும் பாசபபறறை யறுக்கும் ஆவலின்றி பிரபஞசப பறறையே பெருமபறறுகப பறறி நிறபவாகள செய்யும பததியெலலாம மூடபததியே யாகும இதனை யுணராதவர்கள நமது கணணபபநாயனுா முதலிய உண்மை நாயனமார்கள் செயத பததியை மூடபததியென்று உளறுவா

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றூடிலவம்பஞ்செனவுமனதலையுங் கால
மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட்ட துந்தூர்ந்து முத்திக்கான
நேசமுநல் வாசமும்போயப் புலனாயிற கொடுமைபற்றி நிற்பர்நதோ
தேசுபழுத் தருளபழுத்த பராபரமே நிராசையின்றேற் றெய்வமுணடோ.

கடவுள் அறவாழியந்தணராயிருப்பவர். அறநெறி யொழுகு வார்க்கே அவரருள் உண்டாகும அறநெறி நிற்றற்குப பிரபஞ்சப பற்று நீங்கவேண்டும. பிரபஞ்சப்பற்று குறையக குறையப பாவந தேய்ந்து புண்ணியம வளாநது திருவருள கைவரும் கடவுள் சாவான்மாக்களோடும இரண்டறக கலநது நின்று அவற்றின் பாசப்பற்றை யறுக்கும அருந்துணையாயிருபபினும, அவா தம மோடு ஒத்துச் சென்று அபபற்றை யறுததுத தம்மை வழிபடு வார்க்கேபெருநதுணையாயிருப்பர்.

திருத்தாண்டகம்.

அருந்துணையை யடியாாத மலலறீாக்கு மருமருநதை யகன் ஞாலத் தகததுட் டோன்றி, வருநதுணையுஞ் சுறறமும் பறறும் விட்டு வான புலனக ளகததடககி மடவாரோடும், பொருநதணேமேல் வருமபயனைப் போகமாற்றிப் பொதுநீககித தனைநினைய வல்லாாக கெனறும, பெருந துணையைப் பெருமபற்றப் புலியூரானைப் பேசாதநாளெல்லாம் பிறவா நாளே

அடுத்த வருடப் பத்திரிகை.

இதுவரையில் வருடந்தோறும் ஜனவரி மாதப் பத்திரிகை வி.பி. தபாலில் 13 அணுவுக்கு அனுப்பப் பட்டது. அடுத்த 1918ஹு ஜனவரி மாதப் பத்திரிகை ஒரு ரூபாவுக்கு வி. பி. தபாலில் அனுப்பப்படும். அதைப் பெற்றுக்கொள்ள விருப்பமில்லாதவர்கள் அன்புகூர்ந்து உடனே எமக்குத் தெரிவிக்கப் பிரார்த் திக்கிறோம்.

இ ஆதிமூல முதலியார்.
ப - ர.